

Jak jsme pomohli s potíráním trestné činnosti

Ubíjejícím vedrem se celý pátek zpomalil natolik, že jsme večer vyjeli o dva vlaky později než jindy. Na oblíbeném cílovém nádraží jsme proto vystupovali nezvykle do začínajícího soumraku, který ovšem na teplotu vzduchu ani další meteorologické parametry neměl žádný vliv. Neobvyklý byl i večerní ruch: po obci se navzdory extrémnímu počasí ploužilo několik lidí a vylepovalo bílé papíry s červeně natištěným textem. Při bližším prozkoumání se ukázalo, že to nejsou plakáty zvoucí na kulturní akci, ale oficiální oznámení místního úřadu varující před skupinou podvodnic, které předstírají, že jsou pracovníci hygienické stanice. V okolních obcích prý pod záminkou kontroly, zda se v domácnostech nevyskytuje obtížný hmyz, navštívily několik obydlí starších lidí a odcizily tam peníze a cennosti. Veřejnost se tudíž vybízí, aby pozorně sledovala dění kolem sebe a kohokoli podezřelého neprodleně nahlásila policii.

„Pánové, to by byla věc, kdybysme ty padouchy pochytili,“ zasnil se Rejsek, když konečně dočetl výzvu až do konce. „Napsal bych vo tom do osadní kroniky – nebo bych to moh’ zpracovat jako barevněj několikastránkovéj komiks!“

„Uklidni se, hochu,“ brzdil ho šerif Borůvka. „Řek’ bych, že i takovíhle lumpové si na víkend berou volno, takže máme s jejich chytáním utrum.“

„Přesně tak, a navíc se docela bojím, že někdo z místních zpanikaří a zavolá policajty na nás, i když nejsme ženský. Asi bysme se tady v civilizaci neměli moc ukazovat,“ přisadil jsem si. „Radši hned zmizíme, co říkáte?“

Bylo mi dáno za pravdu, a tak jsme se stáhli z obce do přilehlé přírody a zamířili na osadní flek netradičně přes pole a louky – aspoň si procvičíme orientační smysl, jak neopomněl dodat náš prvotřídní stopař Jerry.

To, že jsme téměř nezabloudili, bylo příjemným překvapením. Mnohem víc nás ale vyvedlo z míry, že jsme kousek od našeho místečka našli v křoví zaparkovanou letitou Škodu MB s otevřenými okny a od osadního fleku zaslechli ženské hlasy. Zastavili jsme postup a po krátké poradě se rozhodli situaci opatrně prozkoumat. Pod rouškou šera jsme se připlížili tak blízko, jak to jen bezpečně šlo, a pak pozorovali a poslouchali.

Na kamenech a dřevěných sedátkách kolem ohniště bez ohně seděly čtyři dámy výrazně úředního vzhledu, alespoň pokud šlo o odění. Jejich mluva byla naopak značně uvolněná, s čímž pravděpodobně souvisely láhve od vína, ze kterých si ty grácie neustále přihýbaly, a celková atmosféra poněkud napjatá. Hlavní slovo evidentně měla blondýna, která se zrovna vztekle navážela do zrzky sedící vedle ní:

„A aby bylo jasno, já s váma dneškem končím a najdu si jinou partu. Maruno, dyť jsi mi do vočí slíbila, že seženeš auto. Rozumiš, au-to! A ty místo toho přitáhneš tenhle pitomej křáp, kterej nemá klimošku ani pořádný větrání, takže se nám v něm dělá blbě a v tomhle vedru ani nemůžem jet domů. Kvůli tobě tady teď musíme trčet, ty káčo!“

Zrzka si ovšem nenechala nic líbit: „Tak kvůli mně, jo? A kdo tady má tak děsnej hlad na prachy, že vodmítnul vzít si auto z půjčovny, co? Já kvůli vám riskuju vlastní zdraví, protože jestli Robin zjistí, že jsem mu vodjela s jeho milovanou Lízinkou, zmlátí mě jak hada! A vůbec, kolik ten dnešek vlastně hodil? Ten dědek, co jsme u něj byly s Helou naposled, měl v kredenci usmolený pětikilo a k tomu keců jak Palackej, že von doma žádný štěnice rozhodně nemá, a ta babizna předtím na nás skoro zavolala policajty, takže jsme musely zdrhnout úplně bez ničeho! To jsem teda fakt zvědavá, kolik dělá můj dnešní podíl. A nezapomeňte, že mám taky dostat prachy za benzín!“

V tu chvíli nám Borůvka dal znamení, abychom se stáhli. Počkali jsme, až Rejskovi zalezou vykulené oči zpět do důlků, a odplížili jsme se zpět k autu. Tam náš duchapřítomný šerif začal rozdávat úkoly:

„Rejsku, tys to snad přivolal, jsou to ty podvodnice! Musíme je zadržet a předat zákonu. Jerry, ty se teď nenápadně co nejrychleje vrať do vesnice a přiveď sem policajty. Já ty ženský zkusím nějak udržet na místě, jestli mi Rejsek pomůže. Neval zas ty vočí, Rejsku, potřebuju se s tebou jako znalcem živý přírody jenom vo něčem poradit! Tommy, ty vymysli, jak jim znemožnit

ujetí autem, kdyby mi to přece jenom nevyšlo, a pokud možno toho jejich veterána neponič víc, než se to už povedlo jim.“

Přikývli jsme a Jerry vystartoval směrem k civilizaci. Borůvka s Rejskem začali šeptem něco řešit a já ze všech sil přemýšlel, co provést s vozidlem. Naštěstí jsem si poměrně brzy uvědomil, že mám s sebou třicetimetové lano, které jsme plánovali využít při průzkumu posledně nalezené průrvy v nedalekém skalním masivu, a že znám spoustu užitečných a spolehlivých uzlů. Dál už to šlo skoro samo a auto za chvíli bylo mnohonásobně omotáno lanem protaženým skrz kliky dveří a pevně zavázaným. Žádné dveře nešly otevřít, leda by člověk měl něco ostrého na přerezáni lana, přičemž vývrtka, kterou evidentně disponovala posádka vozidla, by pro tyto účely byla vcelku k ničemu. Jedinou další možností bylo protáhnout se do auta mezi lany některým oknem, ovšem tak náročnou tělocvičnou akci ze strany oněch ženštin jsem s ohledem na počet prázdných lahví u ohniště bez obav vyloučil. Potěšilo mě, že když kolegové domluvili a Borůvka se otočil k mému výtvaru, ohodnotil jej obdivným pokýváním hlavy.

Jelikož bylo hotovo, odplížili jsme se s Rejskem zpět na pozorovací stanoviště. Netušil jsem, co se chystá, takže mě naprosto překvapilo, že Borůvka bez jakéhokoli maskování zamířil přímo k ohništi. Se širokým úsměvem na líci pak zahlaholil natolik upřímně a spisovně, až přítomné ženy na chvíli ztratily řeč:

„Hezký večer, milé dámy, vítám vás na naší trampské osadě! Zatím budete muset vzít zavděk mou skromnou společností, než mí kamarádi přinesou pohoštění. Každá návštěva pro nás totiž znamená nové přátele a věřím, že to bude oboustranné. Vidím, že nejste oblečeny vyloženě do přírody, a obdivuji vás, že jste v botách na podpatcích dokázaly přijít až sem. Radil bych vám ovšem, abyste se nezouvaly, protože na okolních loukách žije velké množství myší, které často zabloudí až k nám. My máme zvířata rádi, ale z vlastní zkušenosti vím, že když člověku taková myška nečekaně přeběhne po bosé noze, je to často šok.“

V tu chvíli se Borůvka odmlčel, ale ani kdyby to neudělal, nebylo by ho slyšet. Dámy totiž začaly ječet a jako jeden muž skrčily nohy pod sebe co nejvýše nad zemským povrchem.

Když hladina hluku klesla, Borůvka pokračoval v zoologickém referátu:

„Další ze zajímavých živočichů, se kterými se zde můžete setkat, jsou zmije. Za normálních okolností se člověku vyhýbají, ale v tomto období mají tendenci vyhledávat místa, která se přes den vyhřála sluncem a v noci zůstávají teplá, i když se vzduch ochladí. Mnohokrát jsme tyto plazy s kamarády za podobných večerů, jako je dnešní, pozorovali právě tady na kamenech kolem ohniště.“

Ani mírná podnapilost nezabránila dámám v tom, aby okamžitě opustily kameny a vyskákaly na dřevěná sedátka. Tam se sice poněkud tísnily a špatně se jim držela rovnováha, i když se k sobě tiskly, neustále však křičely, že dolů neslezou ani za nic. V jejich jekotu bohužel téměř zaniklo Borůvkovo vyprávění o škvorech a pavoucích, kteří se zde rovněž vyskytují v hojném počtu.

Když pak Jerry přivedl policejní síly, byli jsme svědky scény, jakou člověk nevidí ani ve filmu: delikventky se doslova vrhaly do náručí strážců zákona a odmítaly se jich pustit, dokud je pánové neodnesou do bezpečí služebních vozidel stojících za remízkem.

Policisté nám po zdařilé akci poděkovali za spolupráci, nechali Rejska pohladit si oba služební psy a odjeli řešit se zadrženými administrativu. My jsme si ještě dlouho do noci vyprávěli o své hrdinské účasti na dopadení zločinecké bandy včetně jednotlivých detailů celého večera. Jen Rejssek se nezapojoval, protože v záři osadního ohně soustředěně vyřezával na totem myši, zmije a policejní psy. Chápali jsme, že nechce zbytečně ztrácet čas, čekalo ho totiž ještě kreslení barevného několikastránkového komiksu.